

l'aveudebenicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 7 de gener de 2005 • Núm. 466 • Any X • 0.75 Euros

10.000 euros: Maria Edo i Maria Asunción Gallén s'enduen els concurs dels comerciants

**14 mesos per
a unes obres
urgents**

**Dos-centes persones
participen en la III Volta
als Aljubs de Benicarló**

**Celebrada la IX Edició
de la Copa de Nadal
de Natació**

A pas de formiga

L'equip de govern, (?) del nostre Consistori benicarlando, ha fet una tímida passa 14 mesos després de les inundacions a l'Avinguda Papa Luna per tractar que aquestes no es repetisquen. Un petit pas per a Jaime Mundo, un gran pas per als veïns afectats per les deficientes infraestructures del nostre poble.

Jaime Mundo ara ha de seguir caminant i fer una altra (urgent) passa i arreglar la vergonyosa desembocadura de la Ratlla del Terme i evitar que la nostra

població es quede incomunicada als ponts de la N 340 i pels camins rurals que travessen la Rambla de Cervera. No pot ser que la ciutat assumisca el cost d'unes obres que havia de pagar la Conselleria segons el propi Jaime Mundo. Si tinguera el nostre alcalde un mínim de respecte i dignitat dimitiria d'aquesta formació que se'n fot dels contribuents i veïns de la nostra població, anestesiada ja de pagar a canvi de res.

466

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

La Veu de Benicarló
desitja a tots els seus
lectors un

feliç 2005

Necrològica

text REDACCIÓ

El passat 29 de desembre va faltar Herminio San Abdón, pare del nostre col·laborador i amic Josep.

Des d'aquestes línies volem fer-li arribar al nostre company i a la seua mare Mercedes el més sincer testimoni de condol de tots els membres del consell de redacció de **La Veu de Benicarló**. Ànim.

CARXOFA: una bona tractorada de carxofes per a tots els xiquets i xiquetes que el dia sis, amb tota la il·lusió, aniran a rebre als Reis Mags de l'Orient esperant que els porten tot allò que ha demanat a les seues cartes. Que aquesta il·lusió els dure molts anys, tota la vida.

PANISSOLA: ben rasposa per al megaregidor sr. Flos. Com ja no està Pepito, ja no sap el que passa a la mar. El dia 3 a les 5 de la tarde haguera pogut anar amb el seu potet a agarrar aigua de la claveguera de darrera l'alberg. Fa molts any que manen, senyors del PP, i encara no han solucionat cap dels greus problemes del poble: abocador, depuradora, centre de salut, etc...

ESTELLER IMPORT
Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

Ple d'urgència i presses

Benicarló aprova d'emergència les obres al pont del Barranquet catorze mesos després de les recents inundacions al terme

text REDACCIÓ

El Ple de l'ajuntament de Benicarló ha aprovat d'emergència les obres de substitució del pont del Barranquet al seu pas per l'avinguda Papa Lluna. Catorze mesos després de produir-se l'avinguda d'aigua que va col·lapsar els ulls del pont i va provocar greus inundacions en els habitatges confrontants, el Ple va votar la ratificació al decret d'ajuntament que declara d'emergència l'obra. Enric Escuder, del PSPV, va ironitzar sobre el "xocant concepte d'urgència del Partit Popular" en referència al temps transcorregut des que es va comprovar que el pont no era capaç de suportar una avinguda forta d'aigua. Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, va anunciar davant el Ple que "l'obra ja està adjudicada i al gener vindrà l'empresa a fer l'acta de replanteig per a començar l'obra". Mundo va explicar que els tràmits s'han allargat perquè "s'ha volgut fer abans tots els estudis necessaris" que inclouen una detallada anàlisi de la llera del barranc per a determinar quin tipus de canalització s'ha de realitzar. L'empresa Consomar, adjudicatària del projecte, ha conclòs ja, l'avantprojecte de canalització "i s'ha iniciat la tramitació per a declarar l'obra d'emergència", va argumentar el primer edil, que se sufragarà amb fons provinents de la Generalitat Valenciana. El punt va ser aprovat per majoria, encara que en l'apartat de precís i preguntes, el Bloc per Benicarló va tornar a tractar el tema per a demanar el compliment de les promeses referent a "l'imminent començament de les obres".

L'evidència que el pont sobre el Barranquet de l'avinguda Papa

Lluna no era capaç de suportar una avinguda forta d'aigua es va produir el deu de novembre del 2.003, quan les intenses pluges caigudes sobre la comarca augmentaren de manera espectacular el volum d'aigua del barranc. A ella s'unia la gran quantitat de brutícia que havia acumulada en tot la llera que, arrossegada pel corrent, va taponar els ulls del pont provocant el desbordament de les aigües i la inundació dels habitatges i terres de cultiu properes. En aquell

“Mundo diu que els tràmits s'han retrassat perquè s'han fet tots els estudis necessaris”

moment, Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, traslladava als veïns afectats la intenció del conseller Blasco d'iniciar la canalització del barranc durant el 2.004. No obstant això, ha passat l'any i les obres no s'han iniciat. Tràmits burocràtics d'una banda i problemes de finançament, per un altre,

fan que continue la intranquil·litat sobre el merescut descans dels veïns de la zona, que es veuen obligats encara a dormir amb un ull posat en la llera cada vegada que plou. Al març, la conselleria adjudicava el projecte a l'empresa Consomar i al juny, es realitzaven els últims estudis geotècnics en la zona del pont. Al setembre, era Pedro Marco, secretari autonòmic d'Infraestructures, qui anunciava que les obres es declararien d'emergència "per a que en el termini d'un mes puguin començar les obres". Marco desvetllava que "al tractar-se d'un projecte urgent, no és necessari que el projecte estigui finalitzat". Les obres deuen finançar-se amb una partida que la Generalitat Valenciana va habilitar per a obres d'emergència amb romanents del pressupost. No obstant això, les obres no han començat encara.

Els nacionalistes van denunciar, d'altra banda, que les obres d'adequació del clavegueram de l'avinguda Marquès de Benicarló, apareixen en l'esborrany dels pressupostos municipals de l'any que ve com una inversió a realitzar íntegrament pel consistori "quan l'alcalde va manifestar públicament que la Conselleria d'Infraestructures

Un any de problemes no resolts i

ve de la pàgina anterior

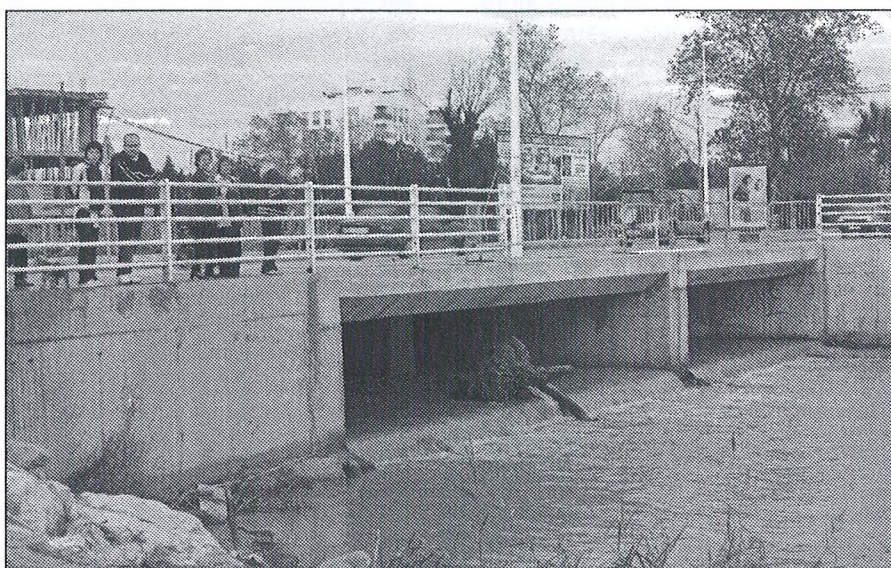
es faria càrrec de tota l'obra". Aquesta zona de Benicarló és una de les que més ha crescut i que el sistema de clavegueram no ha estat adequat a l'increment del volum de població. En aquest sentit, han estat diverses les ocasions que s'ha mostrat incapaç, rebentant i inundant de fecals el vial. El prec dels nacionalistes anava encaminat a que l'alcalde expliqués públicament aquest canvi en el finançament de les obres, que el primer edil va deixar pendent per a contestar en un pròxim Ple.

Jaime Mundo va anunciar, després dels problemes d'abocaments d'aigües fecals en la platja del Morrongo, que havia obtingut un compromís de la conselleria d'Infraestructures perquè es feren càrrec del cost total de les obres de canvi de canalitzacions en el Passeig Marítim i Marquès de Benicarló. En aquest sentit, desvetllava que la primera fase de l'ambició projecte es procediria al canvi de les canonades de pluvials des de l'avinguda Papa Luna fins a la platja del Morrongo i que les obres estarien concloses abans de l'inici de la tem-

porada estival. Malgrat les paraules de l'alcalde, al maig de l'any passat, van començar les obres de desviament provisional de la canonada que abocava aigües fecals a la platja del Morrongo, a càrrec del pressupost municipal benicarlando. En aquell moment, Francisco Flos va manifestar públicament que el projecte definitiu de canvi de canalitzacions del Passeig Marítim i Marquès de Benicarló ja estava en el seu poder i que les obres començarien "quan aconseguim el finançament de la conselleria que l'alcalde està nego-

ciant a València". El pressupost que va facilitar era de 530.000 euros, encaminat a canviar 225 metres lineals de canonades. Ara, com en el cas del desviament del col·lector del Morrongo, l'equip de govern pretén que els benicarlandos paguen les obres, segons ha denunciat el Bloc per Benicarló.

Pel Ple que es va celebrar dijous passat va passar per a la seva aprovació la concessió de la subvenció al Club Esportiu Futbol Sala Benicarló, després de la polèmica que ha arrossegat el conveni en les comissions

Maria "afortunada" Edo

text NATÀLIA SANZ

El diumenge 2 de gener va tenir lloc a la Plaza Sant Bertomeu el sorteig que va designar als guanyadors de 10.000 euros en compres que sortejava la Unió de Comerços entre els seus clients. La guanyadora del premi principal, de 6.000 euros en compres ha estat Maria Edo Navarro. A més, es van lliurar dos premis de 2000 euros en compres a Maria Asunción Gallén i María González.

Les guanyadores feren el

dimarts 4 de gener efectiu el premi. Aquesta campanya de incentivació de les vendes nadalenques organit-

zada per la Unió de Comerços, ha comptat amb el patrocini de la Regidoria de Comerç i Mercats de l'Ajuntament de Benicarló a través de l'oficina AFIC, i de l'oficina a Benicarló de la Cambra de comerç de Castelló. Durant el mes de desembre, els més de 100 comerços participants han repartit 150.000 tiquets entre els seus clients, entre els quals s'han sortejat els guanyadors d'un premi de 6.000 euros en compres i dues de 2.000 euros en compres.

... més subvencions per al BFS

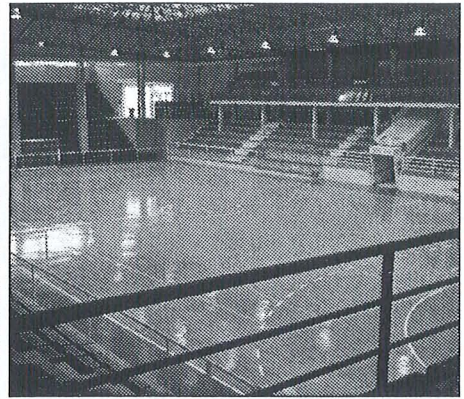
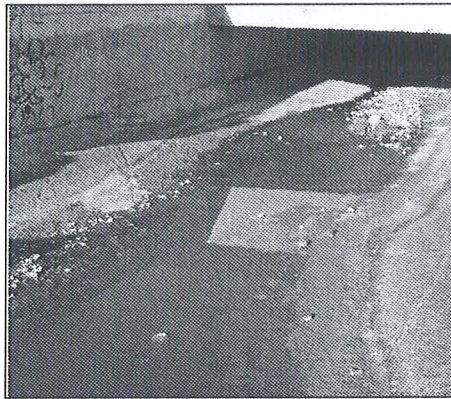
text REDACCIÓ

informatives pels informes negatius del secretari i interventor del consistori que van acompanyar el conveni la primera vegada que es va presentar a informació dels edils.

Ara, amb els papers en regla, el club rebrà del consistori una subvenció total de 120.000 euros en concepte de esponsorització durant tres anys, a raó de 40.000 euros anuals, després de l'aprovació del punt per la majoria del Ple. Diverses entitats esportives de Benicarló rebran subvencions gràcies a la ratificació que es va fer al Ple les propostes que s'havien presentat, després de la desaparició de l'OAE. D'altra part, una moció conjunta de tots els grups

permetrà que es destinen 3.000 euros a les víctimes del sisme submarí a Indonèsia, mentre que la presentada pel Bloc per a la paralització del procés de construcció d'una presó a Albocàsser, va ser rebutjada pels edils populars però aprovada

per amb la majoria dels vots de l'oposició. El Bloc va presentar un prec en el qual sol·licitava que una de les sales del Centre Cultural Sant Francesc dugua el nom de l'arquitecte benicarló Miguel García Lisón, recentment mort.

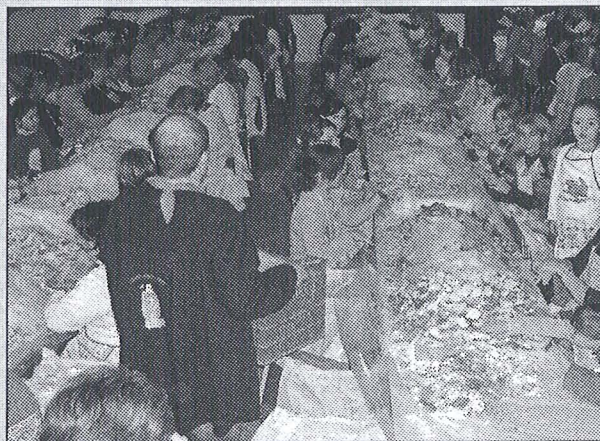

120.000 coquetes de Sant Antoni

text NATÀLIA SANZ

Pastar i coure cent vint mil coques ha estat la manera que la Confraria de Sant Antoni Abat de Benicarló ha tingut de començar l'any. Els vint-i-quatre majorals i nombrosos simpatitzants es van donar cita el dissabte i el diumenge en el forn del Bisquerí, on des de fa 27 anys, elaboren de les pastes, un dels elements fonamentals de la festa del sant a Benicarló. El primer dels passos és pastar la ingent quantitat de matèria primera necessària per a elaborar els pastissos amb "farina, oli, aiguardent, moscatell, sucre i un ingredient secret que tots els anys posem perquè siga diferent" explica Juan Vicente Caldés, president de la Confraria. Els guardians del secret són set matrimonis que són majorals cada any. Les coques són pastades per mig

centenar de mans que coneixen la mesura exacta. A continuació, es col·loquen en safates que es

fornegen fins a que es dauren. El següent pas consisteix en adornar-les amb sucre glasé i col·locar-les en caixes. Allí van esperar fins al dimarts, quan en el casal de la falla del Grill prop de cent cinquanta persones voluntàries procediren a la embolicada.

Les majorals eren les encarregades d'anar preparant i tallant el paper de seda blanc amb el qual

els coques eren embolicades. Sobre tres llargues taules, els majorals van anar bolcant les caixes de coques pastades i cuites durant el cap de setmana. Un constant i intensa remor era el senyal que les mans dels voluntaris no paraven de treballar. Des de nens fins a gent major, la confraria va rebre l'ajuda de més de cent cinquanta persones, que no van alçar el cap de la taula. I és que, en una tarda, calia embolicar les

cent vint mil coques. Però com tots els anys, l'objectiu es va aconseguir. Quedaran d'aquesta manera preparades perquè el dia 16, vesprada de la Festa de Sant Antoni, Mossèn Tomás Mor les beneisca. I d'allí, als carros de la cavalcada.

Suport a la Constitució Europea*

text PSPV-PSOE

Defensem la Constitució Europea des de la convicció que serà útil a les nostres vides i que el nostre model i els nostres valors no seran possibles si no és en el marc de la Unió Europea.

En aquest temps que ens toca, cap dels grans reptes pot ser afrontat ni resolt des dels Estats-Nació. Només la definició de polítiques comunes i des de l'acord podem acumular la força necessària front als desafiaments del segle XXI.

L'aprovació de la Constitució és un repte, és el marc imprescindible per a caminar vers un model de vida i cultura europea, en defensa i garantia dels drets civils i socials dels ciutadans.

Avui més que mai podem afirmar que els poders locals són també una força d'Europa. Els nostres Ajuntaments, com els de tota Europa, han tingut una responsabilitat en la inspiració de la legislació i política europees, la seua aplicació i control, definint els nostres objectius i enfocaments de les polítiques regionals o de cohesió i en les polítiques de treball.

En aquest moment és precís reconèixer que els Ajuntaments espanyols han contribuït de manera determinant també als processos d'integració europea, a la integració d'Espanya a Europa i d'Europa a Espanya.

Des de 1978 la política territorial de la democràcia s'ha concentrat bàsicament en la construcció de l'Estat de les Autonomies. Ara, al nostre segle, la política territorial ha de donar resposta als nous horitzons de l'autonomia local i de la seua financiació. Espanya no pot restar aliena a una realitat cada volta més puixant a Europa: s'està produint un procés de devolució de poders vers els temes

locals. La urbanització és creixent i generalitzada al planeta. La ciutat recobra protagonisme com un escenari i un espai de la política, en l'organització de la democràcia i en la solució i resposta, des de la proximitat a les noves necessitats de la humanitat. Les xarxes de ciutats estan en progressiva expansió, configurant de manera inexorable, noves alternatives en la construcció europea i en l'articulació, desenvolupament i vertebració d'Espanya.

La nova Constitució reconeix el paper de les regions i de les ciutats en la construcció europea, consagra l'autonomia local i els principis de subsidiarietat i proporcionalitat, i atorga un paper actiu al Comitè de les Regions, dipositant nous poders i també noves competències i responsabilitats en els representants locals i regionals.

La Constitució Europea dibuixa un escenari en que és possible preveure una ampliació substancial de la participació de les ciutats i de les regions en el disseny i l'execució d'aquelles polítiques de la UE en les quals aquesta exerceix una competència compartida amb els Estats membres, com són les polítiques socials, el treball, la cohesió econòmica, social i territorial, el medi ambient, els transports, l'energia, la indústria, la cultura, el turisme, l'educació, la joventut, l'esport, la formació professional o la protecció civil.

El text constitucional deixa obert un llarg recorregut per a que les ciutats i les regions puguin jugar en el futur un paper més actiu en el desenvolupament dels objectius i polítiques de la Unió, amb competències compartides per diverses instàncies administratives.

Perquè és important la Constitució Europea?

- Serà una ferramenta útil per solucionar problemes, millorarà el nostre nivell i qualitat de vida, la

garantia i la seguretat de les nostres llibertats i la nostra ciutadania. El nostre futur es troba lligat ja irremediablement al de la Unió Europea.

- No hi ha altra via més fiable i prospera, ací i ara al nostre abast, per tal d'afrontar amb èxit els reptes que tenim, i garantir una vida millor i oportunitats més igualitàries a l'hora de fruir la llibertat i els drets que ens són inherents com ciutadans.

- Europa aposta per construir-se a través del Dret, no a través de la força de les armes.

- Amb la Constitució, els europeus tindrem per primera volta una Carta comuna dels Drets Fonamentals, amb una economia de mercat supeditada al respecte dels valors socials.

- La Constitució potenciarà la democràcia i preveurà que els ciutadans i les seues associacions representatives puguin mantindre un diàleg obert i transparent amb les institucions europees. La Unió reconeix i promou així, el paper dels interlocutors socials.

- A aquest referèndum que permetrà expressar l'opinió dels ciutadans sobre la Constitució Europea, igual que quan votàrem la Constitució Espanyola fa 26 anys, tots estem convidats.

- Una de les principals tasques que afronta el Govern, les institucions i la societat, en els propers mesos, és que el referèndum del proper 20 de febrer compte amb una elevada participació.

És molt important, per tant, que el dia 20 de febrer tots els ciutadans i ciutadanes anem a votar al referèndum sobre la Constitució Europea.

(*) Moció del PSOE al Ple

Greuges i prioritats

text ROBESPIERRE

La passada col·laboració ja vaig exposar les meues raons per les quals pensava que Benicarló estava orfe. Orfe en el sentit més ample de la paraula. No sé si des d'aquesta mena de tribuna cadufera em llegeixen el pensament, però el tema central i extens, amb quantitat i qualitat, tot siga dit, ha estat, segons el meu criteri, tota una mostra que no anava gens errat en les meues reflexions. Llegit el que he llegit i, vist el que veig, tenen tota la raó en afirmar que falta un any menys per a la jubilació. Jo no ho hagués dit ni tan fort ni tan clar.

El problema, com deia sant Antoni, és que sembla que en tenim uns quants que també volen afegir-se a la festa. I si un ja ens costava, imagineu-vos ara el que ens costarà tota la colla d'imitadors que hi van al darrera. Guaitem, imitadors públics i privats. Que ací qui menys corre, vola. Mentre uns cobren i ... cobren, altres esperem i ... des ...esperem.

Tirar d'hemeroteca ha estat colpidor per comprovar el bon quefer dels nostres polítics locals. I més colpidor, si cap, veure com han anat "solucionant" els nostres problemes quotidians i, com destinen els diners dels nostres impostos, a banda de per un "bon ús públic", també per a un bon ús, diríem privat? O caldria dir privatiu?

Mentre ens cau el nostre poble a trossos i, mentre les nostres entitats esportives, i no esportives, se les veuen i se

les desitgen per cobrir les seues despeses anuals, el nostre consistori li reparteix a una entitat completament privada, que cobra de tot (publicitat, entrades, socis, etc.) i ... ara, de tots nosaltres, una ridícula i esquifida quantitat de milers d'euros, 120.000 + 6.000 (per a desplaçaments) = 126.000 Euros. Vint-i-un milions de les antigues pessetes (21 milions). Compte, no m'interpreteu malament, em sembla perfecte i em llevo el barret, davant qui ha estat capaç d'aconseguir aquesta fita. És la seua feina. Però estem parlant de diners públics, i a veure, si sobren, doncs repartim-los. Però els nostres xiquets en barracons a les escoles o, entitats, que han de pagar-se mitjançant les butxaques dels seus pares els desplaçaments dels seus fills, allà per on disputen qualsevol competició, per ficar, només, dos petits exemples (la resta ho tenim en l'article de **La Veü**), dóna a entendre que, ni tots som iguals, ni anem massa sobrats de diners per a la cosa pública.

I això, tots els nostres polítics locals, tots sense excepció, tant del PP, com del PSOE, com del BLOC, ho sabien de ben cert quan van aprovar, per unanimitat, en el passat Ple, aquesta assignació. I encara així ho van aprovar. Qüestió de greuges i prioritats?

Crec no ser ni una "rara avis", ni l'únic a pensar així. Fins i tot, crec, i segurament no m'erraria, que més d'un dels nostres regidors devia pensar així, però... els hi devia fer por?

Una diferència important. Jo no tinc responsabilitats ni sobre els ciutadans ni sobre l'ús dels diners públics. Ells sí.

La Guillotina

Desastres naturals i desastres artificials

text JOAN RAÛL BURRIEL

Irreflexions

L'increïble desastre natural succeït en Àsia encara no fa dos setmanes ens ha impressionat enormement, tant per la magnitud de la tragèdia com per la seua naturalesa. Ha estat una d'eixes tragèdies naturals de dimensions històriques, com per exemple la destrucció de Pompeia. A més, al ocórrer en dates nadalenques l'impacte emotiu que ha tingut sobre les persones, al nostre país i en la resta del món, ha estat especialment dolorós. Personalment, m'han vingut al cap moltes reflexions de com una tragèdia com aquesta reflecteix les realitats contradictòries d'aquest mont en que vivim: la globalització, la convivència diària amb la misèria, la violència i la mort o l'existència de diferències aparentment insalvables entre el primer món i la resta de la humanitat.

Aquesta desgràcia ha tingut lloc en països en vies de desenvolupament, aïllats dels sistemes tecnico-científics capaços de preveure o detectar els tsunamis un cop ocorregut el primer terratrèmol, sense sistemes sanitaris capaços de fer front a la tragèdia desencadenada, sense infraestructures bàsiques que faciliten l'accés a les zones afectades o contribueixen a partir d'ara a una ràpida recuperació, amb una corrupció institucional-

litzada que posa en dubte que les ajudes que tot el món està enviant arriben allà on fan falta. Pensem en el diferent desenvolupament d'altres desastres naturals ocorreguts en els Estats Units (tornados, huracans) o el Japó (terratrèmols, tifons). Com a contrapunt a aquesta realitat de sotsdesenvolupament, hi tenim estiuant una importantíssima quantitat de turistes europeus, atrets pels paisatges tropicals, el clima càlid i els preus baixos. Turistes que han vist com les seues vacances de somni s'han transformat en un malson. Misèria i luxe, una contradicció que les lleis de la naturalesa, que tendeixen a l'equilibri, han sacsejat fins anivellar a la baixa.

Com sempre la televisió, omnipresent en qualsevol racó del planeta, ens ha ofert crues, duríssimes imatges. Mentre les veiem hem fet comentaris sobre la grandària del desastre i la irracionalitat i injustícia de la desgràcia esdevinguda. Però si visquérem en un món perfecte, les úniques notícies dolentes dels informatius serien els desastres naturals i els assassins psicòpates. Les guerres, el terrorisme i la violència entre els sers humans podem aturar-les, ja que succeeixen per la decisió d'unes persones i no per fenòmens naturals fora del nostre control.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 464

text EL LECTOR

Un any més he de començar felicitant-la pel bon gust que han tingut en no deixar caure cap bajanada en forma d'innocentada. Tot això de les bromes a la premsa, i més amb l'enginy i el salero amb què ens tenen acostumats alguns, sembla una mica demodé. Malgrat que algun desaprensiu poguera pensar que tot el tema de la setmana no és més que una innocentada. Si no fóra perquè parlem de coses de menjar ho semblaria. Sí, sembla increïble com el nostre poble s'ha estat tot un any sense resoldre cap dels problemes que de veritat acaben afectant la qualitat de vida dels ciutadans. El to del reportatge -incendiari em va comentar l'altre dia un amic també lector d'aquesta publicació seua- crec que és l'adequat; ja n'hi ha prou d'eufemismes i figures poètiques per dir a les coses pel seu nom. Després de l'atenta lectura d'aquestes cinc pàgines comprenc per què són una brossa a l'ull de tots, incòmoda, pesada, desagradable, irritant... Enhorabona també a l'encarregat de redactar els peus de foto. Una declaració de principis.

Se'ns recomana la lectura d'*El rastre dels dies*, de Josep Igual. Si sempre m'he declarat un profund admirador d'aquest polifacètic autor local, després de la profunda reflexió de Carles Lluch em veig empès a l'adquisició i posterior devorament del darrer premi Alambor. Una vegada vaig tenir l'honor de formar part d'un jurat en què va resultar guanyador Igual, públicament vaig declarar la meua debilitat per la seua manera de fer, d'escriure; algú em va respondre que si qualsevol

dedicara cos i ànima hores i hores també ho podria fer igual de bé. I no, no és així, encara que jo em passara dies i dies prenent batre el rècord del món de la marató, és un dir, no hi arribaria mai a ser ni un Mariano Haro qualsevol. Igual és un escriptor de raça, que s'ho treballa, que llig com un boig i hi dedica temps, però és que només amb el currelo no n'hi ha prou...

Adient del tot la pàgina de medi ambient del senyor Bausà. Hauria de ser de lectura obligatòria per als nostres joves. M'haguera agradat poder llegir aquest text abans del dia 26 de novembre. Ara, que en vista de l'èxit que en general assolixen tots "els dies sense" que es fan a l'any... Impactant la imatge que acompanya el text i impactant el títol. Estic encara reflexionant sobre la darrera frase de l'article: "Cada decisió de compra és un acte polític en el sentit ampli del terme". Buf!

Aquesta setmana estem per la reflexió. Les *Pequenyes paraules* de Jordi Maura haurien de fer pensar a més d'un. Entre d'altres m'han fet pensar a mi. Deu ser evident que les dades demostren que el golf és un esport en regressió pels diversos motius que el mateix cap de redacció de La Veu apunta. Però també deu ser evident que el que no deu ser un esport en regressió és la construcció de camps de golf. És a dir, encara estem en plena expansió de l'embolica que fa fort, o no és així això?

Han tornat els tafaners. En la línia habitual de l'empresa, fent amics.

El vent castiga Benicarlàndia. Sembla com si estigueren parlant d'un càstig diví. No, senyora Garcia,

no. Vostés han fet una lectura errònia del vendaval que es va endur les carpes del senyor Flos. El que s'ha de valorar és el fet que malgrat les inclemències climatològiques s'han tingut els reflexos suficients i -el que és més gros- les infraestructures necessàries per poder celebrar l'esdeveniment en un altre lloc. És més, estic convençut que ho van planificar així, volent, per demostrar com estan de preparats contra les adversitats.

Com em fa patir el pelegrí. Per ací no se'n veuen de bars bruts i plens de gossos. Això només li passa a ell. Intrigat em té amb la pobra americana que li ha tocat en sort. Pobre meu, ara comprenc que el seu és un camí d'espines i de mortificació. Molta fe li deu tenir a sant Jaume per suportar amb tant d'estoïcisme totes aquestes plagues que sempre li cauen a sobre.

Encara me'n ric ara del còmic de Xavier Burriel. A l'alcalde és que el calca: aqueixa caiguda d'ulls, el bigotet blanc... Igualeto igualeto.

Molt complet, sí senyora, el balanç de Gregorio Segarra. Mire vosté que ara, gràcies a aquest bon home, sé alguna cosa del futbol local.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

En general, les fotografies que acompanyen el tema de la setmana. El contingut vull dir.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
BAUSÀ, VICENT E
NATALIA SANZ
LLUCH, RAMO
JOSEP V. TAUS
COSTA, G. SE
Fotografies/ NAT

La Filoxera compleix 10 anys

text NATÀLIA SANZ

Aconseguir que un fanzine arribi al nombre deu no és tasca fàcil, però que assolisca treure al carrer el nombre cinquanta és tot un èxit. "La Filoxera" ho ha aconseguit i gran part d'aquest èxit es deu al seu fundador Hugo del Arco, un 'hacedor de coses' com li agrada autodefinir-se per la polifacètica vida que duu. Cuiner, fuster, jardiner..., cal guanyar-se la vida amb el que sigua. I mantenir viu l'esperit filoxeric, que va néixer fa deu anys. Un fill que ha passat per diverses etapes, que ha anat mutant i madurant, com els bons vins als quals la filoxera no va deixar créixer a Benicarló. Aquesta nova plaga de filoxera no ha fet mal a Benicarló, més aviat tot el contrari ja que, malgrat els esforços dels seus creadors, ha aconseguit ser més coneguda a nivell estatal que a Benicarló. I és que ja se sap, ningú és profeta en la seva terra.

-Com, quan i per què neix La Filoxera?

- Neix en 1.993, quan ens unim un grup d'amics que fèiem coses d'allò més variat. Vòliem fer tallers en una fàbrica desocupada, però l'ajuntament ens va dur d'una regidoria a una altra presentant el projecte fins a que ens fartem i acabem traient el fanzine al carrer. Necessitàvem donar a conèixer el que fèiem i no trobàvem els canals adequats. Qui dibuixa un còmic no pot publicar directament en el Víbora o El Jueves, ha de seguir uns passos. La Filo era una manera de publicar les teves coses sense que et costés gairebé diners perquè tot el món ho veiés.

-I per quina raó el nom de La Filoxera?

- És el nom de la plaga que va acabar amb la indústria del vi a Benicarló i que va aconseguir transformar la ciutat que es va haver d'adaptar a altre tipus de vida. Nosaltres vòliem fer el mateix amb el fanzine, el que passa és que nosaltres no hem aconseguit canviar gens

-El suport als grups de rock independents que es fa a través de La Filoxera Ha arribat a materialitzar-se en alguna ocasió?

- Editarem un cd recopilatorio que es diu "Omenaje a la mala huva" en el qual cada grup es va pagar la seva part de despeses d'edició. Va tenir la mateixa repercussió que el nombre zero de La Fil, o sigua, només ho van escoltar els grups que ho havien gravat. I en el llavors Butlletí d'Informació Municipal de l'Ajuntament, va aparèixer una breu ressenya. Fins i tot ens van convidar, per a sorpresa nostra, a la Nit dels Autors Benicarlendos que se celebra tots els anys per a honrar a reconeguts escriptors. Crec que es van equivocar, per que després en

l'Anuari d'aquest any (1999) no ens van esmentar per res.

-Quin és la filosofia de La Filoxera?

-La gràcia és donar suport als petits, com petits som nosaltres. És un poc "jo m'ho guiso, jo m'ho menjo i retalla i trava". La Filoxera s'edita fotocopiada i és gairebé artesanal des que va néixer. Les tisores, la cola i la fotocopiadora són les nostres eines de treball perquè l'ordinador va entrar en les nostres vides fa poc. I encara que ho utilitzem, és marginal en l'edició, perquè volem conservar el caràcter artesanal que té. Som bastant misoneïstes.

- Si no guanyen diners i fins i tot reconeix que ho perden en alguna ocasió per quina aquesta obstinació a seguir editant-la?

- És La Filoxera i la gràcia està des del principi que saps que vas a perdre diners.

- I damunt encareixen l'edició donant 'regalets' en cada número.

- Sí, és altre de les característiques del fanzine. Però sempre són útils (riures). Una temporada habian molts constipats i vam regalar juanoles. En les edicions estiuenques, culleretes de gelat. Altres vegades han estat pastilles de sabó, guants de látex, ceres de colors i objectes d'allò més variat. A més, amb el nombre de desembre regalem el calendari de La Filoxera, que, com no podia ser d'altra manera, sol dur una dona nua.

-Quan morirà La Filoxera?

-Mai, només quan estiguem els quatre que la fem ara sota terra. I encara així, espero que els meus fills o altres fills la hi queden en herència. Quan això passarà, voldrà dir que ens hem fet majors.

JOSEP BARBERÀ, PERE BORRÀS, XAVIER BURRIEL, Z, EL MUSSOL, CARLES IN PARÍS, OLGA LLUCH, , TOLITO, JUAN CARLOS GARRA I EL SAMARUC ALIA SANZ I JUAN CARLOS COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La Tinença de Benifassà, Parc Natural controvertit (1)

La Tinença de Benifassà, encara que molt relacionada amb la comarca dels Ports de Morella, és una subcomarca del Baix Maestrat. Amb l'Ordre de 9 de novembre de 2004, la Conselleria de Territori i Habitatge (CTH) iniciava el procediment d'elaboració i d'aprovació del Pla d'ordenació dels recursos naturals (PORN) de la Tinença de Benifassà, primer pas per a declarar-la parc natural. Els alcaldes socialistes de la zona, el PSPV de Ports-Maestrat i part dels propietaris afectats han mostrat la seva oposició a la declaració de parc natural per la Generalitat. Tothom manifesta estar a favor de la protecció d'una zona amb importants valors naturals, però des de posicions i visions oposades. Cal conèixer tots elements per a prendre una posició sobre el tema.

La història de la Tinença està molt unida al Real Monestir de Santa Maria de Benifassà. Alfons II d'Aragó va conquerir el castell àrab de Beni-Hazzà en 1195. El rei Jaume I, en 1233, ordenà la construcció d'un monestir a l'orde del Cister dedicat a la Verge Maria. De Poblet van arribar onze monjos per a construir el primer monestir valencià; la primera missa es celebrà l'any 1276. El domini o tinença comptava amb set masades que esdevingueren els pobles actuals: la Pobla de Benifassà, Castell de Cabres, Coratxà, Bel, Boixar, Fredes i Bellestar, la "setena".

José Antonio Cavanilles visità la zona en 1791. Segons el viatger il·lustrat, la Tinença "ocupa la pitjor i més septentrional zona del regne". "Per totes bandes l'envolten muntanyes calcàries que alternen amb profunds barrancs i sols deixen xicotets trossos de terra per a l'agricultura. A les zones elevades del nord creixen els faigs i pins, d'aquests es veuen espessos i dilatats boscos. Es troben també carrasques normalment xicotetes i un gran bosc de boix prop del poble del Boixar" "Les set poblacions sumen 336 veïns que moririen, sens dubte, si no fos per la seva miserable sobrietat i les almoines diàries del Monestir". La Desamortització de Mendizabal, en 1835, obligà l'abandonament del monestir. Les tropes del general Cabrera l'utilitzaren com hospital i presó.

Durant el segle XX, la comarca continuava pobra i aïllada com en èpoques passades. Hi hagué un emigració dels seus habitants cap a les poblacions de la costa valenciana. A finals del segle XX, la població total era d'uns 600 habitants, en la seva majoria gent gran. Els boscos han augmentat en superfície per l'abandonament de les terres de cultiu. L'any 1960 el monestir es cedí a l'orde cartoixa de Sant Bru. Fou rehabilitat i ocupat per monges. Darrerament, la zona ha tingut una certa revifada econòmica pel turisme rural i de natura.

La Tinença de Benifassà comprèn els estreps meridio-

nals del massís calcari dels Ports de Tortosa i Beseit. La diversitat d'hàbitats és molt gran. Quant a vegetació hi trobem a les vessants litorals carrascars i a les més interiors rouredes de roure valencià i pinedes de pinassa o pi negral amb boix. Trobem diverses espècies vegetals endèmiques o en perill d'extinció. Quan a la fauna, és una zona excepcional. Els faigs als que es refereix Cavanilles, no es troben a la Tinença actualment, però hi són

molt prop, al barranc del Retaule ja en terres de Catalunya. Nien totes les rapinyaires valencianes. Dins dels mamífers destaquen la població cabra salvatge i de llúdriga. D'insectes, cal assenyalar la papallona isabelina o Graellsia.

La norma que regula la protecció de les àrees de gran valor ambiental és la llei 11/94 d'Espais Naturals Protegits de la Comunitat Valenciana. La norma pretén fer compatible el desenvolupament socio-econòmic i el manteniment de l'entorn. Defineix set categories d'espais naturals protegits: parc natural, paratge natural, paratge natural municipal, reserva natural, monument natural, lloc d'interès i paisatge protegit. També es preveu una protecció per a les zones humides, les coves i els camins ramaders. El parc natural i la reserva natural són les figures de màxima protecció autonòmica i es diferencien per la seva extensió; els parcs nacionals són, fins l'actualitat, potestat estatal. Com aspectes específics dels parcs naturals, la llei els considera com àrees de gran valor que mereixen "una atenció preferent i es consideren adequats per integrar-los en xarxes nacionals o internacionals d'espais protegits". Quan les activitats permeses, s'orienten cap als usos tradicionals agrícoles, ramaders i silvícoles i els usos turístics. La resta d'activitats poden ser excloses si són incompatibles amb la conservació de la zona. És a la Conselleria de Territori i Habitatge (CTH) a qui li correspon iniciar el procés de declaració de parc natural amb l'elaboració del PORN. Aquest és sotmetrà a un període d'informació pública i al·legacions d'un mes; també es donarà audiència a les entitats locals i associacions representants els interessos afectats. La CTH elevarà una proposta de declaració que, si es cau, aprovarà el govern de la Generalitat amb el decret pertinent. Es nomenarà un director-conservador i es constituirà un òrgan col·legiat consultiu, la junta del parc. Posteriorment, la CTH redactarà un Pla Rector d'Ús i Gestió del Parc Natural.

La Tinença ha sigut una zona oblidada per la resta del País Valencià durant massa temps. Els seus valors ambientals seran claus pel seu desenvolupament. Caldrà fer compatible el desenvolupament econòmic amb la conservació de l'entorn.

Pere Bausà

El Camí del Salvador

Etapa 17.- bona gent: Valentín i Helena

El Mazu - Puerto del Palo - Motefurado - Llago - Berducedo - A Mesa

text TONYO FIBLA

Emprenem la temuda pujada al Puerto del Palo. El camí està molt poc marcat i algun tram en mal estat però no ens perdem en cap moment. És una pujada llarga però no massa pesada. En general sempre anem per senda prou definida encara que hi ha algun moment en que la senda te l'has d'imaginar. Segons els mapes i guia hem de trobar una àrea recreativa però no apareix enlloc. Quan quasi estem dalt creuem la carretera i seguim per una senda que al final es transforma en centenars, que tries la que tries segur que et porta a bon destí sempre que vages pujant.

Ja estem dalt del port. Vistes magnífiques. Seguim un moment per la carretera i de seguida veiem una petxina que ens indica el camí. Montefurado, el veiem baix seguint la carena de la mateixa muntanya on està el Puerto del Palo. Em recorda molt la estructura dels poblets de Nepal.

A Berducedo parem a prendre alguna cosa i preguntem què podem trobar a A Mesa. Ens diuen que no res, per tant hem de comprar per a dinar, sopar i per al desdijuni de demà. Molt de pes. Una dona ens informa d'una casa rural que encara no està en servei però que si preguntem potser ens faça alguna cosa.

No ho penso dues vegades, truco per telèfon públic al bar del costat i torno molt content. Per dinar, a la dos, ens faran un arroz i per sopar, amb més temps, ya veremos.

Perfecte!

Com havia previst a la una estem al poble i a les dues davant d'un plat de "paella" asturiana.

A l'hora de dinar, la nostra companya, l'americana, també ha hagut de fer el numeret. La senyora Elena, l'ama de la casa, ens ha preparat el que ha pogut, ja que ens hem pre-

sentat, pràcticament, sense previ avís i ens atent tan bé com pot. L'americana, malcriada, no para de demanar coses, que si té açò, que si em porta allò. És un corc. L'ama de la casa ens ofereix per a beure vi. No té altra cosa.

"*Qué bien, vino español!*" S'omple el got de vi i quan el té ple, demana un got de llet. El vi encara deu estar esperant al got, ni el tasta.

Per la vesprada quan em desperto de la migdiada sento que Vicent i l'americana estan *platicando* a la porta de l'alberg. Jo no tinc ganes de romanços i em quedo llegint al llibre. Passen les hores i quan ja n'estic més que fart d'estar gitat surto cap a fora. La conversa, que ha durat hores, ja s'ha acabat.

En ser fora Vicent em recrimina que l'he deixat sol amb l'americana. Em confirma que no està acabada i que ja ha trobat el tema de la seua tesi: la farà sobre Vicent Pitarch. Ja s'ha convençut de que no està bona

i n'ha quedat ben fart de les seues contínues preguntes.

- Per què no he sortit? - li dic jo.

Com no hi ha res que fer em poso a llegir el que han escrit la gent a les fitxes d'inscripció del llibre de pelegrins. Apareixen les següents qüestions: *nombre i apellidos, domicilio, lugar de procedencia, edad, sexo, ...*

En *sexo* podem trobar les coses més curioses: *totas las nonches, cando puedo, poco, tres veces al día, pequeño, indefinido, muy macho, ...* a més de l'M o l'F que és el que es pretén que pose la gent. Com es nota que no hi ha hospitaler que controla els llibres d'inscripció dels pelegrins, però al menys te'n rius una estona.

Per la nit tomem a sopar a casa Valentín i Helena. Ens fan lluç rebossat acompanyat de patates fregides. Quan acabem de sopar la senyora Helena ens ensenya tota la casa i parlem una bona estona amb aquesta gent tan amable. Ens parlen un poc de com és de dura la via a l'hivern i el problema que representa per als pares, com a ells els va passar, quan els seu xiquets, de ben xicotets, se'ls emportaven a un internat per a poder anar a escola. Ens contava que ella no ha pogut criar els seus fills, al sis anys se'ls vam emportar a Pola.

L'americana, igual que a l'hora de dinar, fa el numeret. És una xiqueta de més de seixanta anys.

A l'alberg estem amb els alemanys que vam trobar ahir. Són molt callats, per sort. L'americana com veu que no li fem massa cas ara ha emprés al xiquets: són germà i germana i una amiga.

8 d'agost, divendres

Mobles Caloto 6 - Benicarló F.S. 3

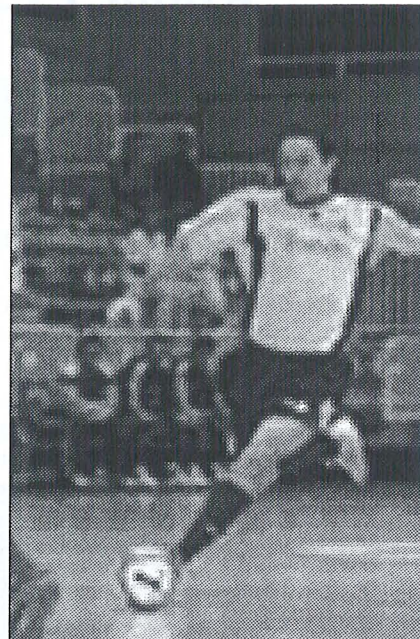
text LA GRADERIA INQUIETA

Els del Caloto ens esperaven en la seva casa i nosaltres vam perdre perquè amb tanta neu, ens va costar molt arribar a Lugo. Segur que va ser això. He tornat de vacances i no vull queixar-me molt, així que anem a deixar-lo que el temporal de neu va ser el causant de la derrota del Benicarló FS. I això que l'equip va començar bé, menjant-se la pista del rival i gràcies als dos gols de Crispi i Nano Modrego.

Però els gallecs ens van plantar cara i abans del descans, havien

empatat. I després de passar pel vestuari, dos gols més dels gallecs en la nostra porteria. Els blaus estaven obligats a barallar pels punts i Lorenzo va marcar un gol que es va disoldre en el marcador, perquè el Caloto va tornar a marcar els dos gols amb els quals va sentenciar el partit.

Amb 18 punts, estem en el dècim lloc de la taula, empatats amb el Mobles Caloto i el Caixa Segòvia. Aquest cap de setmana jugarem a casa contra el Miró Martorell. Pot ser una bona oportunitat per a remuntar llocs en la taula, perquè està en el lloc 13 encara que amb només un punt per sota de nosaltres.

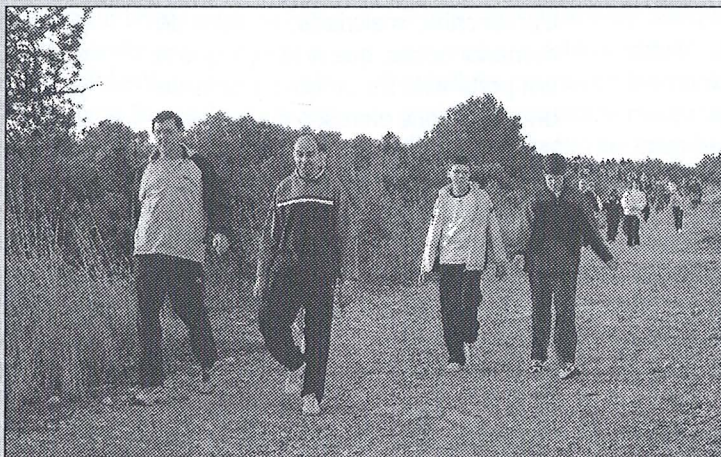

200 persones de passeig pels aljubs

text NATÀLIA SANZ

Dues-centes catorze persones van participar el diumenge en "la III Volta a peu pels Aljubs de Benicarló", una ruta de 22 quilòmetres en la qual es visiten els quatre aljubs que es conserven dintre del terme municipal. A les vuit del matí, quan el sol encara no enllumenava el camí, van emprendre la caminada que els va conduir, en primer lloc, a l'Ermita de Sant Gregori.

Allí els esperava el primer control i avituallament, compost de 'cremaet' i 'coc ràpid', cedits per diferents comerços de Benicarló. En total, són catorze els establiments i empreses que col·laboren amb la Comissió de Festes, organitzadora de l'esdeveniment, perquè al llarg del camí, les forces no decaïguen. La ruta va prosseguir a peu per camins rurals que connecten els antics dipòsits d'aigua i en els quals també es poden trobar altres elements del patrimoni etnològic de Benicarló, com el forn del Bovalar, documentat a prin-

cipis del segle XV, i en el qual es coïen rajoles i teules amb els llims i argiles dipositats en el fons de la bassa del que rep el nom.

La iniciativa de recórrer el terme municipal a peu té dues edicions: a l'estiu, durant les Festes Patronals, es recorren els límits del terme municipal. A l'hivern, l'organització es va decantar per una volta més curta, però del mateix interès paisatgístic que l'estival. "Es tracta de conèixer el terme municipal en diferents èpoques de l'any", explica Eduardo Arín, un dels organitzadors.

La primera edició de la volta va contar amb 130 participants, que s'han anat incrementant i fins i tot, com ahir, han assolit superar les expectatives de l'organització. Nens, gent major i sobretot, molta gent jove, van participar entusiasmats de la caminada. Els voluntaris de Creu Roja, Protecció Civil i la Policia Local de Benicarló es van encarregar que la seguretat i la salut dels caminants estigueren sota control.

Exhibicions i tornejos de Nadal

text GREGORIO SEGARRA

Tan sols dos han estat els esdeveniments amb participació de futbolistes benicarlandos durant aquestes festes nadalenes. El primer, en ordre cronològic, va ser el torneig d'exhibició, en categoria aleví, disputat el passat dia 28 de desembre amb motiu de la festa del futbol valencià i que va servir de teló per al Selecció Valenciana-Bulgària. Els representants benicarlandos en l'equip representatiu de Castelló Nord, dirigit per Àngel Portilla, entrenador de l'escola de futbol base del Vinaròs CF., van ser: el defensa Alejandro González, el davanter Jonathan Gómez i el porter Pablo Gasulla,

tots ells pertanyents al Benihort Aleví "A" que entrena José Viñes. El resultat, en aquest tipus de partits d'exhibició, és sempre el de menys, però no es pot amagar que, en aquesta ocasió, la Federació Valenciana de Futbol, organitzadora de l'esdeveniment, no va estar a l'altura d'altres ocasions i els xavals no van estar atesos tant com caldria desitjar. Els nostres jugadors, per no tenir, ni tan sols van tenir a la seva disposició un vestuari on canviar-se o dutxar-se després del partit. Sembla com si a aquests joves futbolistes tan sols se'ls duqués per a fer "bulto" i arrossegat els pares perquè les graderies no presentin el lamentable i desèrtic aspecte que, malgrat tot, seguei-

xen presentant any rere any. L'altre esdeveniment amb representació benicarlanda va ser el prestigiós Torneig de Nadal que organitza el setmanari Tot Futbol i + esport. En aquesta ocasió va estar reservat a la categoria Prebenjamí i es va celebrar el dia 2 de Gener a La Jana. El Benihort va acusar molt les baixes i va quedar 6é després de perdre els tres partits disputats: contra La Jana (4-2); contra el Castalia (3-0) i contra la Vall d'Alba (4-2). Els jugadors que van participar amb el Benihort van ser: Borja Vicent, Joan Serrano, Urquizú, Marc Betí, Marc Lores, Joan Bosch, Marc Ferrer, Joel i Víctor.

IX Copa de Nadal de natació

text CLUB NATACIÓ
BENICARLÓ

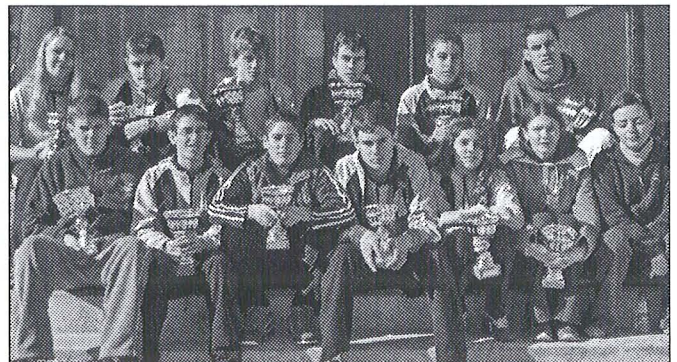
Els nadadors i nadadores es van tirar a l'aigua el segon dia de l'any per nadar una distància aproximada de 250 metres en les instal·lacions del port de Benicarló. En esta novena edició de la Copa Nadal organitzat pel Club Natació de Benicarló, el nadador de 17 anys, Isaac García, del Club Natació Vinaròs va ser el guanyador absolut de la prova amb un crono de 2,38 minuts i, la nadadora, Sofia Pitarch, també del Club Natació Vinaròs la primera classificada en la general femenina.

Ferran Remolina,

Miguel Piñana, Eloy Vinaiza i Marc Fresquet van ser els primers classificats masculins pel Club de Natació Benicarló en 5é, 6é, 7é i 8é lloc respectivament i, Janina Rodríguez, Mari Carmen Sorlí i Olga Mikhayliuk, en dones, en el 2n, 5é i 6é lloc. La cita, seguida de prop per una gran quantitat de públic, va començar amb un botzinada, des de les instal·lacions de la dàrsena, per cortesia del vice-president del Club, Miguel Piñana, invitant així a tots els participants a gaudir de la natació en un ambient assolejat, a no ser per la frescoreta de l'aigua. El primer nadador, a creuar la meta, va tardar poc més de 2,38, i uns 6,40 minuts el darrer i,

només sortir, tots i totes van ser obsequiats amb una dutxa d'aigua calenta i un got de xocolata que va ser molt agraït, atés que les aigües es trobaven a una temperatura de 12º segons els mesuraments realitzats minuts abans de l'inici de la prova pels organitzadors. Jaime Mundo, Alcalde de Benicarló i Antonio Saura President del Club

Natació Benicarló van ser els encarregats de presidir l'esdeveniment i realitzar el lliurament dels merescuts trofeus a tots els nadadors i nadadores en esta edició, amb un total de 33 participants, 27 nadadors en la categoria masculina i 6 en la femenina de diferents Clubs, com el Benicarló, Vinaròs i Don Bosco, entre d'altres.

Una de xiquets

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

El dia trenta-u de desembre va sonar el telèfon de casa. Eren aproximadament les vuit de la tarde i jo estava practicant el noble art de contraure els abdominals per tal de fer fora del meu cos tot allò que els budells ja havien expremut. La feina va ser meua, perquè la quantitat de gènere que havia admés el meu cos els dies precedents havia estat una mica excessiva. El telèfon va fer la segona timbrada. Jo, amb la cara roja i inflada, me'l mirava amb indiferència. "Només pot ser un"-vaig pensar. L'inalàmbric insistia des de la pedra del lavabo. A les dotze trucades va deixar de sonar mentre un esquitx banyava la part exterior dels glutis. A les vuit i mitja va tornar a sonar. Em disposava a escalfar un perolet d'aigua per tal de fer-me un plat de sopes escaldades. Ja tenia preparat el pa sec, el pebre roig, l'oli, la sal i l'all dins del plat. Era el meu sopar de la nit de cap d'any. Volia dormir sense anar amb barqueta ni assetjat per l'acidesa d'estómac. Estava decidit a deixar de banda aquesta fama de buidaampolles que tinc pel poble. Potser vostè pensava que estava llevant taps, escurant gots de cubalibre o preparant tota la bateria de begudes espirituoses. No, m'anava a fer unes sopes escaldades. El telèfon sonava indiferent a la meua feina. El vaig agafar. "No te'n passes aquesta nit. Dimarts sense falta vull alguna cosa". I va penjar. Em vaig quedar amb el telèfon a la mà sentint el tut, tut, tut que proferia el meu aparell. Ja hi érem. Aquesta setmana no hi ha hagut partit i no sé res, absolutament res del futbol. L'aigua va

començar a bullir i jo ni me n'havia adonat. Vaig preparar les sopes i me les vaig empassar. Ara tocava començar a pensar. El primer eructe a l'aroma d'all va vindre acompanyat per la inspiració. Eixe mateix matí, l'entrenador del meu fill m'havia trucat per anunciar-me que el diumenge a les vuit i mitja del matí ens esperava al lloc habitual per tal de desplaçar-nos a La Jana a jugar un torneig de prebenjamins de futbol que organitzava Navas, eixe que surt al canal

cinquanta-sis. "Ja ho sé" -vaig pensar- "escriuré sobre això". Em vaig plantejar el dubte de si el meu amic però veí de pàgina Gregorio Segarra també escriuria sobre el mateix, però vaig pensar que entre ell i jo hi ha una petita diferència: ell n'entén de futbol, però jo no. Així que diumenge a les vuit vaig sentir des de casa meua el coet que anunciava la sortida de la III Volta a peu pels Aljubs mentre pensava que aquest any em tocava quedar-me amb les ganes. Poc després de les nou arribàvem a La Jana. No les teníem totes perquè feia dues setmanes que els xiquets no havien entrenat. L'organització va ser magnífica i la puntualitat va ser màxima. Sis equips es van disputar un trofeu i el va guanyar, sens dubte, el millor. No van ser els nostres els guanyadors, però

van córrer, van lluitar, van tindre molta mala sort i, sobretot, s'ho van passar molt bé. A més a més, l'organització els va donar un entrepà i beguda per esmorzar. Allò que podríem anomenar l'entorn no podia ser millor. El sol i el bon temps ens van acompanyar al llarg de tot el matí. El camp, una catifa d'herba a la qual una passada de corró li haguera anat molt bé, ja el voldrien per a ells algun dels equips que va participar. Els pares de les criatures ens vam

cruspir uns entrepans de llonganisses, botifarres i xoricets a la brasa dignes d'un baró que, en el meu cas, van dificultar la ingesta massiva d'aliments durant el dinar. Entre mos i mos lloàvem la magnífica organització així com l'afició de Javier Navas pel futbol base. Poc abans de les dues de la tarde, amb la picardia de sortir una mica abans

que els altres pares per no trobar-me un embús, vam tornar a casa.

Així que, amb això em vaig presentar a casa del senyor amo tot cofoi i satisfet per haver complert amb el meu deure. Però vet ací que no, que s'ho va agarrar molt malament perquè després de preguntar-me sobre què havia escrit - ell no ho llig mai açò- es va enfurismar i em va dir que sí, que això era posar-me en el terreny de Gregorio Segarra i que si un que en tenim de bo que parle de futbol el menystenim així aviat haurem de plegar. Res, em va dir, una altra cosa.

Tan poquet com m'agraden a mi tots aquests romanços i tan poc fidel com sóc de la causa monàrquica, em trobo en la desagradosa avinentesa d'haver d'escriure un carta als Reis d'Orient. Una veritable bajanada atribuïble

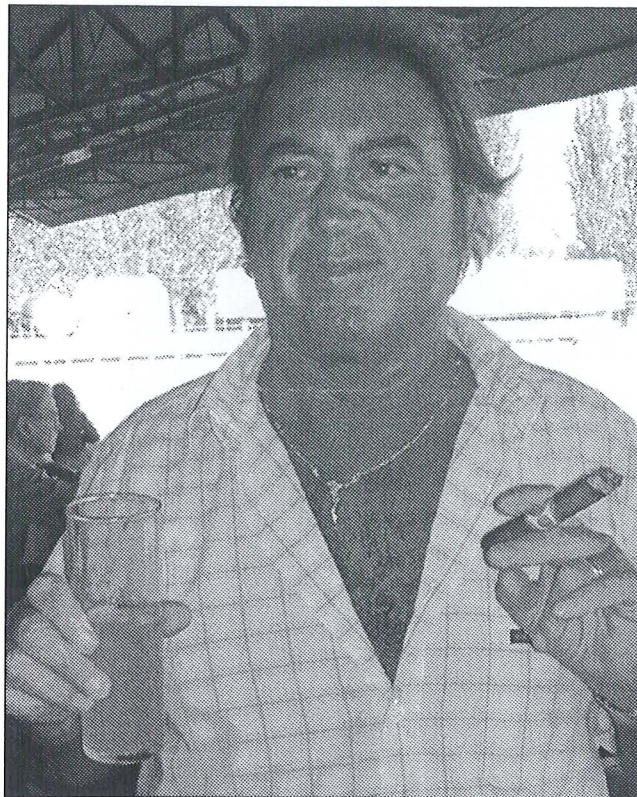
Una de xiquets (continuació)

ve de la pàgina anterior

a la ment retorçada de l'amo d'aquesta empresa. Li he assegurat que no hi havia partit del CDB, que no tinc res per posar, que ja n'hi havia prou amb el torneig dels xiquets, que no sé res perquè no hi ha res a saber i, a més, li he recordat que tots aquests darrers anys em donava un dia de festa per aquestes boniques dates nadalenes, més que fóra per acabar de pair els torrons i dormir la bufa amb tranquil·litat. No hi ha hagut tu tia. Mira, el que has de fer és omplir-me la pàgina com et done la gana perquè si t'haguérem de pagar per la qualitat de les coses que escrius no en vories mai ni cinc, així que, meneo, les cinquanta línies. Posa el que vulgues perquè total això no ho ha de llegir ningú, però cinquanta línies, no te n'oblides, i abans de dimecres al matí, ja t'ho faràs. Saps què podries fer? Ací ja em vaig posar a tremolar perquè sóc sabedor que qualsevol consell d'aquest tirà no és més que una estrofolària ordre semiencoberta. Bé, no, semiencoberta no, una ordre i prou. Escriu-los una carta als mags demanant-los coses per al Benicarló. Quedarà bonic i a més el to de la missiva s'adirà amb el teu estil tan infantílot. Ja ho veig, fins i tot animarem la plana amb una il·lustració amb els tres reis (el de copes no el posarem que ja saps com és políticament incorrecte fer apologia del consum d'alcohol). Si no m'ho agrairàs mai com et tracto, si t'ho dono tot fet i encara et queixes. A vore on t'havien de voler. Au, au, va, a la faena i que vinguen ben carregats. Carregats, tio impresentable, carregats de polls i puces... Però en fi, allà va.

Benvolguts Reis d'Orient,

Sé que serà difícil que porten res del que els demanaré. I ja

poden imaginar-se vostés que, amb quaranta-i-tants tacos com tinc, ja no me'ls acabo de creure. A més, ja n'estic tip del peix, la calça cagà i el sombrero vell de tots els anys. Així que, si volen, poden passar de llarg... Si els escric és perquè el tiranet de l'amo m'hi a insistit molt i m'ha amenaçat. I és el que hi ha, escolten.

Per al meu entrenador favorit, una fórmula màgica perquè no faça enfadar els àrbitres i li hagen de treure targeta partit sí partit també. I una vegada posats, que li duren els partits setanta-cinc minuts, així no en perdria cap en el darrer quart d'hora tal i com ens ve passant al llarg d'aquesta temporada.

Al meu president favorit vull que li duguen més directius, més públic, més compromís del soci i

el mateix que a l'entrenador. Ah, i també li agradaria un camp nou més proper al poble on els xiquets pogueren anar sense el perill que suposa travessar la general.

A Josvi Palanques el botonet que aprofite per llevar-li veu a l'equip de megafonia. O si més no, facen-li prendre consciència que si posa els altaveus tan forts haurem d'anar tots a l'otorrino.

Per a Toledo, una nòvia jove i rica.

A Gustavo un pot de til·la ben gran i un manual d'urbanitat on s'explique que no es de bon gust discutir amb els companys durant el partit.

Per a la porta dels vestidors unes frontisses noves resistent als cops que peguen els futbolistes quan els canvien.

Als equips rivals els anirien bé unes líquides caguetes murcianes per a cada dia que hagen de

jugar contra nosaltres.

Per al Vinaròs, el San Jorge i el Traiguera només els demano que queden per baix del Benicarló.

I sobretot, per al CD Benicarló una ratxa imparable de victòries que el condueixen fins a la promoció d'ascens al final de la temporada.

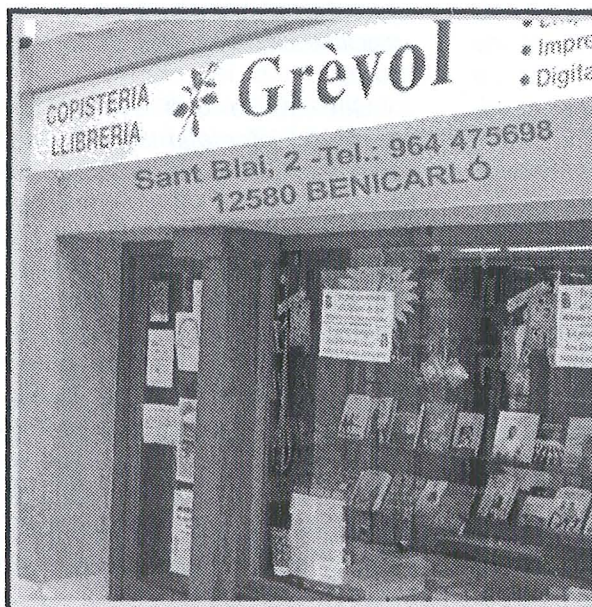
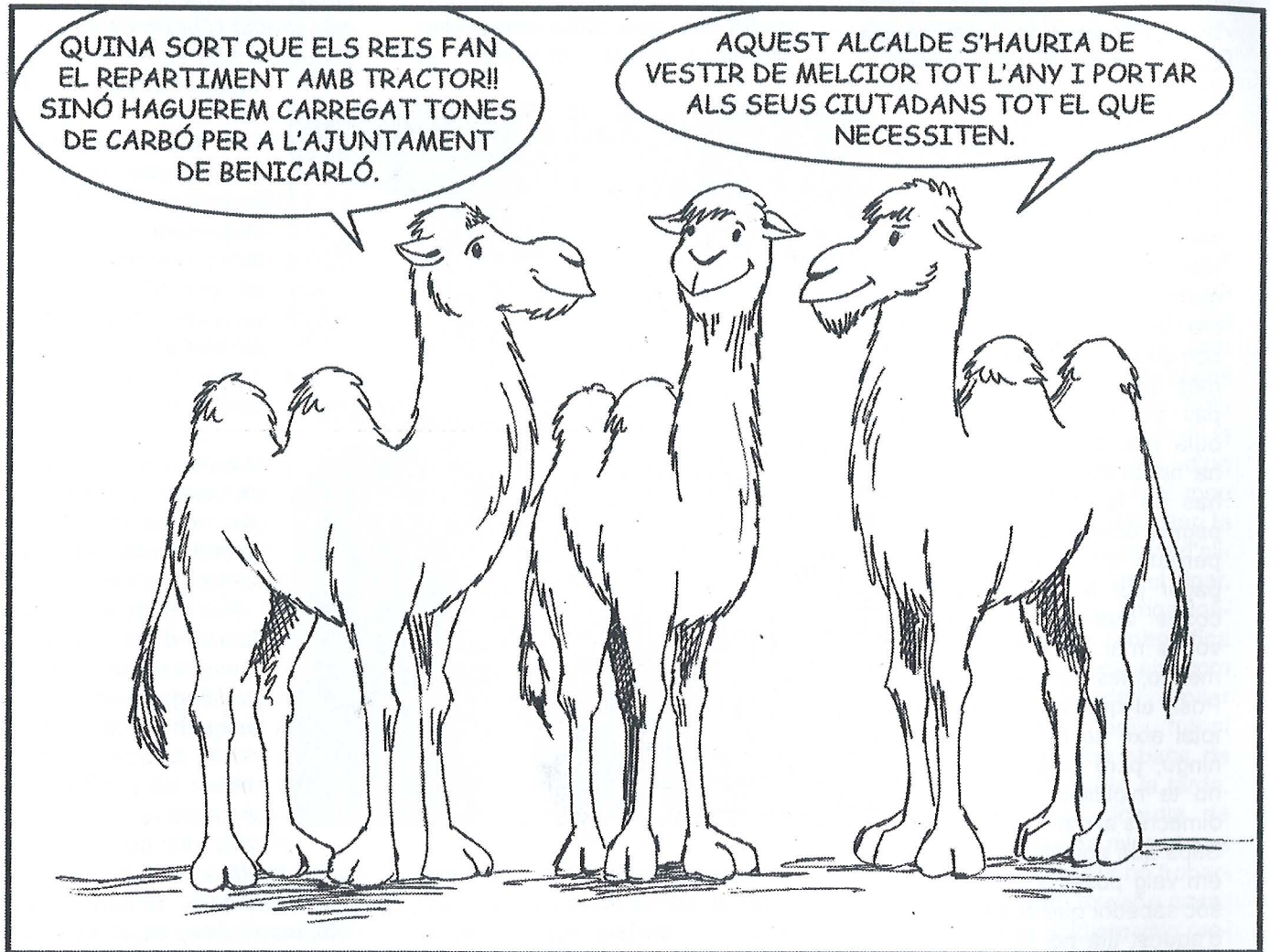
Que quede clar que els he escrit per imperatiu legal (laboral en aquest cas) i que sóc conscient que els últims d'aquest poble que els van fer arribar els seus desitjos -els del PSOE de l'Ajuntament- encara estan esperant que vostés menegen un dit per complaure'ls. Malgrat tot, he de reconèixer que em cauen millor que el senyor aquell panxut que els fa la competència.

Per si de cas, reben una forta abraçada.

Per Xavi Burriel

El repartiment

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores